

A VÁNDOR

Bódis Erna Gizella

Vándorlok az élet országútján,
a ruhám már kopott és szakadt,
a lábamon a cipő is kopott már,
engedi látatni lábamat.

Az életem tövisektől tépett
alig vonszolom már magamat,
a szívem is bántásoktól sebzett
nincs ki nekem békességet ad.

Meddig kell még vánszorogva járjak?
Meddig tart még e földi nyomor?
Meddig leszek megvetett s lenézett?
meddig nem találom othonom?

S hogy így elmerengve én magamban
koptatom a rögös utakat
látok én az életuton jönni
egy csillogó reménysugarat.

Két kezét oly kérőn felém nyujtja
lesegíti venni terhemet.
Oly kedvesen,és szánakozva mondja:
jőjj,pihenj meg nállam gyermekem.

Ránézek,a szívem ég a vágytól
hogy megimerjem,megtudjam ki Ő?
Ki az,Aki kezét felém nyujtja,
s nem vet meg egy szegény szenvedőt?

Látom hogy a homloka még vérzik
kezén-lábán ott a szeghelye,
oldalán a lándzsa helye látszik, s eljött hogy bünterhem elvegye.

Én vagyok,ki ujj reménnyel éltet,
érted hordom én a sebhelyet.
Feláldoztam érted életemet
Jézusnak neveznek engemet.

Életvizet s táplálékot adok
aki hozzám megfáradtan jön
nem mondom hogy sima lessz az utad,
hogy nem törí fel rög a lábaid.

De,én mindig ott leszek melletted
segitlek én vinni terheid.
Már,nem egyedül,hanem ketten járjuk
az életnek rögös utjait.

van már Aki kezét felém nyujtja,
Ki letörli izzadt homlokom.
Könnyebb így a keresztemet vinni,
s a végcélnál vár rám JÉZUSOM!

Forrás: www.keresztenydalok.hu